

Carmen Oancea

Umbrelele lui
ANASTASIOS

ilustrații
Anca Smărăndache

Această carte a fost creată pentru tine,

Undeva,
cândva,
departe,
demult,

într-un sat, trăia un băiat, Anastasios, care se îndeletnicea cu făurirea umbrelor. Atât de mult îi plăcea această meserie, încât punea suflet în tot ceea ce făcea, și din mâinile lui umbrelele chiar prindeau viață.

În atelierul lui, frumos construit din pietricele de râu, cu ferestre mari din ochiuri limpezi de apă, oamenii veneau cu drag și de fiecare dată erau nerăbdători să vadă ce alegeri făceau umbrelele, pentru că aici umbrelele erau cele care alegeau persoana în mâinile căreia doreau să ajungă.

Iată cum se întâmpla acest lucru: când cineva intra în atelier, umbrela hărăzită acelui om se desprindea ușor de pe perete și plutea până ajungea în mâna acestuia. Îndată ce era atinsă, umbrela, până atunci închisă și compusă doar din spițe și mâner, se deschidea și începea să prindă formă și culoare. De fapt, umbrelele se preschimbau în spiritul oamenilor pe care îi alegeau.

De pildă, umbrela unei persoane vesele se umplea de funde, panglici sau moriști și se colora în cel mai frumos roșu trandafiriiu, dacă era fată, sau în albastru intens, dacă era băiat. Dacă umbrela alegea un om bun, imediat strălucea, indiferent de culoare, iar dacă alegea un om onest, ea devenea transparentă. Când o purta un om harnic, atunci umbrela se colora într-un verde proaspăt cu spițe aurite, iar când era purtată de un copil năzdrăvan, umbrela devenea multicoloră, să nu-ți vină să crezi, nu alta!

Într-o zi,
în atelierul lui
Anastasios a
venit o fetiță.

Abia ce a intrat în atelier și imediat Anastasios
îi spuse:

- Bună ziua! Pot să fac ceva pentru tine?
 - Bună ziua!... da, cred că... da, răspunse fetița.
- Era o fetiță nici prea înaltă, nici prea scundă,
cred că avea vreo 7 ani, cu părul lung, castaniu,
prins într-o coadă lejeră la spate.

Purta o rochiță din frunze galbene, uscate, care părea cam mare pentru trupul ei firav și care îi acoperea ușor genunchii prăfuiți. Avea sândăluțe din crenguțe împletite și un ciuline prins în păr, lucru ce i s-a părut ciudat lui Anastasios, motiv pentru care a încercat să ia ciulinele din părul fetei, crezând că acesta s-a prins acolo întâmplător, însă fetea ripostă:

- Nu, lasă-l acolo, te rog, îmi place!
- Bine, scuză-mă! Am crezut că s-a prins întâmplător în părul tău, și m-am gândit să nu te deranjeze, spuse Anastasios, puțin încurcat de reacția ei.

